

PRESENTACIÓ

El present número monogràfic, dedicat a la lingüística diacrònica, vol contribuir a la reivindicació d'una disciplina que a hores d'ara no gaudeix de l'atenció suficient en el panorama investigador de les Universitats del domini lingüístic català. I, tanmateix, és una disciplina que compta amb conreadors prestigiosos a l'estranger. Alguns dels més coneguts, com Philip Rasico i Eduard Blasco, hi són presents amb unes col·laboracions ben interessants. Predominen, però, els investigadors «nacionals», procedents dels més diversos indrets de la nostra geografia: Josep Maria Nadal (Girona), Josep Moran (Barcelona), Joan Martí (Tarragona), Brauli Montoya (Palma), Lluís Gimeno (Castelló), Jordi Colomina (Alacant) i Vicent Cabanes i jo mateix (València). Llevat de la col·laboració de Maite Etxenique, catedràtica d'història de l'Espanyol de la Universitat de València, que s'ocupa dels orígens de la scripta basca, la resta aborden aspectes ben varis de la història lingüística interna i externa de la llengua catalana.

Un examen més concret de les col·laboracions aplegades permet comprovar que abunden les de caràcter metodològic, amb una atenció preferent pel redescobert element oral i pels components sociolingüístics de la llengua, que palesen un creixent interès per la renovació de conceptes i mètodes de la disciplina. Entre les de caràcter gramatical, predominen les que aborden el vessant fonètic de la llengua. Però no hi són absents els estudis de sintaxi, lexicografia i història externa de la llengua. Tot plegat constitueix una invitació a la recerca de nous plantejaments metodològics i a la investigació de parcel·les encara inèdites d'una disciplina altament suggestiva per al coneixement dels avatars històrics i dels mecanismes evolutius de la llengua catalana.

València, primavera de 1989.

EMILI CASANOVA